

אלא הרי פרשוחה שאמר לקדוש ברווק-הוא כדי לקשר אותו לחי, ו וחשב נבל שעליו | אמר. במו זה (בראשית מ) וישתחו ישראל על ראש המטה, וכי אל בנו הוא השתחווה? אלא למקום השכינה ברע והשתתחווה, אף כאן והוא עבר לפניהם. מה זה והוא? זו שכינה עליונה שהיתה הולכת לפניו (ברע), וזה שמייה עליונה. פין שראה יעקב, אמר, הגה זמן להשתתחות לקדוש-ברוך-הוא שהיה הולך עמו.

ברע והשתתחווה שבע פעמים עד גשתו עד אחיו, ולא בתוכו ושתחו לעשו. אלא פין שראה שהרי הקדוש ברוך הוא הולך עמו, אז השתחווה בונגו, כדי שלא למת כבוד להשתתחות לאחר פרט לו, והפל הוא בראשי. אשר הצדיקים שבל מעשיהם שעושים בשביל כבוד רבונם הוא, וכך לא יסתו ימינה ושמאללה.

וירין עשו לקרהתו ויחבקהו ויפל על צוארו. צוארו בתוכו חסר. וישקהו ויבכו. רבי יצחק אמר, (ישעה נ) והרשעים כים נגרש כי השקט לא יכול ויגרשו מימי רפש וטיט. פסוק זה נתבאר. ובברכי תורה יש כמה סודות עליונים משלים זה מה, והפל אחר.

והרשעים כים נגרש כי השקט לא יכול - זה עשו שבל מעשי ברשות ובחטא, שהרי בשבא יעקב אליו, מעשי לא היו בשלו. ויפל על צוארו - אחד. צוארו זו רושלים, שהיא צוארו של כל העולם. ויפל על צוארו ולא על צוארו, משום שפעמים נחרב בית המקדש - אחד מבכל, ואחד מזרעו של עשו, שהFAIL עצמו עליו פעם עלמא. ויפל על צוארו, ולא על צואריו. בגין דתרין זמנין אתחריב בי

לרשיעיא, וכיוון דאסיר היכי אשכחנא דדור אמר האי קרא לנבל, אלא הוא אוקמה (שמות כב) דלקדשא בריך הוא קאמיר, בגין לך שרא ליה לחי. וחשב נבל דעתליה קאמיר.

בגוננא דא (באשית יב) וישתחוו ישראל על ראש המטה, וכי לגבי דבריה סגיד. אלא לאترة דשכינטא קא ברע וסגיד, אז הכא, והוא עבר לפניהם. מי והיא, דא שכינטא עלאה דהוה אולא קפמיה (ברע), ורק הוא נטירו עלאה. בגין דחמא יעקב, אמר, הוא עיון לסגדא לגביה דקדשא בריך הוא דהוה איזיל קפמיה.

ברע וסגיד שבע זמניין עד גשתו עד אחיו, ולא בתוכו וישתחוו לעשו. אלא בגין דחמא זהא קדשא בריך הוא אול קפמיה, בדין סגיד לקלליה. בגין דלא למיחב יקר למסגד לאחרא בר מגיה, וכלא אליו בדקא יאות. זבאיין איונן צדיקייא דכל עובדייהון דקא עבדי בגין קרא דמאריהון אליו, ובגין דלא יסתון לימינא ולשמאלא:

וירין עשו לקרהתו ויחבקהו ויפל על צוארו. צוארו בתוכו חסר. וישקהו ויבכו. רבי יצחק אמר (ישעה נ) והרשעים כים נגרש כי השקט לא יכול ויגרשו מימי רפש גוטית, האי קרא אהמר. ומלי דאוריתא, כמה רזין עלאין אית בהו מושגין דא מן דא, וכלא חד.

והרשעים כים נגרש כי השקט לא יכול, דא עשו הכל עובדי ברישינו ובחיובא, דהא בד אתה לגביה דיעקב, עובדי לא הו בשלם, ויפול על צוארו, חד. צוארו דא ירושלם דאייה צוארו הכל על צוארו, ולא על צואריו. בגין דתרין זמנין אתחריב בי